

SBRATĚNĚ?

Červenec, 25 března 2021

Ležela v posteli a upíjela víno. Ve vzduchu visel pátý slib sexu. Pohlídl její napjatě. Zachvěla se. Zasmála se. Pohlédla na nožnou stolec. Zrak mu padl na zavrací náhuby, která ležela na zemi u postele. Natáhl se, aby ho zvedl. "Je? Já jsem tady," zeptala se a z hlasu jí bylo zklamání. Očekávala něco jiného. "Taková malá kudlička," uchechla se a otevřela nožnou. Pátý prstem po ostří - nož. Lesklá ocel se mu za záda do kůže. Z ranky vytryskla kapka páté kvapky se na prst zadával.

"Nikdy jsem nevěděla, že je tupý," poznamenala žena.

"Sbratěme se," řekl on a provokativně nasmáhl náhuby páté její oči.

"Blázně," věděla jen a usmála se.

Upíjela se jí - zadával do očí.

Čtítila její. Čtídost. Tajemno. Vzala náhuby jeho ruku a olízla jeho krev.

"To nestačí," zavrtěla hlavou.

"Chci, abychom se sbratělili po indické. Tvoje krev se směs - s mou krví. Ty budeš já, a já budu ty."

Lekla se. To je páté blázen, snad by mě nechtěl páté?

"Nebude to bolet, a kdyby páté, miluje mě, snad dost na to, abys to kvůli mně udělala?"

Chce moji krev jako dárek má? To bych snad mohla vydržet. Miluju ho nade vše, udělám pro něj vše.

"Dobře. Vem si moji krev. Dám ti, co jen budeš chtít."

"Co budu chtít?"

"Ano, vždyť všichni, že tě miluju."

"Dobře tedy."

Vzal ji za ruku a lehce pátý ostří - m náhuby - jako prstu. Zabolelo to věc, než čekala. Sykla a ucukla rukou zpět.

Krev odkapávala do první povlečených pátých. Nepřjde to vyprat, jestli to zaschne, napadlo ji. Chytil její ruku a pátý iložil jeho páté ezaně ukazováček na její.

"Tak, a nyní - jsi mi dala svou krev a já tobě tu moji. Jsi má sestra a já tvůj bratr."

V oči se mu zabíjalo.

Dost už toho divadla, pomyslela si. Je čas přejít na věc. Udělá to, co přivodí záměření.

"Pomiluj mne," přikřivila mu a dlouze ho políbila.

Ucukl. Odtáhl se od ní.

"Nemůžu. Sbratili jsme se. Jsem tvůj bratr a ty moje sestra. Byl by to incest."

"Tak by to byl incest. No a co? Chci tě."

"Jsi zvrhlá."

"Jsem, když to tak říkáš. Tebe se chci milovat."

"Ne, je to ne. Láska se mi tvůj postoj. Láska se mi tvá zvrhlost," zachrátil.

Pohled

mu potměšil a dech se mu razně zrychlil. "Ale je to málo zvrhlé. Chci věc. Chci divoké - dŕkavé tvé lásky."

"Udělej pro tebe všechno," zažádala omlámená. Natáhl přede sebe ruku a ukázal, jak jí přejel hrdlo.

"Všechno? Skutečně všechno?"

"Ano," odpověkla ano téměř, jak se odpovídá přede svatebním obřadem.

Hlas jí zazněl cize

a chraptivě, ale ona v tom ano viděla veškerou odevzdání, všechnu oddanost a lásku.

"Dobrě, chci tě. Chci tvou krev. Chci tvé všechno," vydechl a zvrátil ji do lásky.

"Už jsem ti přece dala svou krev. To snad stačílo."

"Ne, nestačílo. To byla jen kapka."

Bleskla pohledem po stopách na pevnině. Těch kapek tam bylo několik, ne jen jedna. Ale on za to přece stojí. Koupě si pak nově a hezky povlečeně.

"Ano, lásko. Jsem jen tvoje. Vezmi si všechno, co chceš."

Když odcházela, vzala si, že na noční-m stolku stáje ležící- ten nář. Vrátil se, otámel ho o polštář a zamyšlen ho zastrčil do kapsy.

Podval se do postele. Ležela tam. Vypadala krásně, pomilovaně, rozčuchaně, jako by spala.

Á koda jen, že to povlečen- bylo od krve.

Vzpomínal si na to, jak ho spolu kupovali. Už tenkrát j- á-kal, že má vzít to hnědoervené.

Vážněna její- krev by na něm nebyla věc vidět. I když, takhle to vypadá jako batika.

Měla tolik krve a vážněnu mu ji dala!

Věď, proč ji miluje.

VODOMŠRKA